

ГОСТЕНИНЪ

Въвъ този ноемврийски день
на гости ми дойде пакъ слънцето,
очисти съ дъхъ стъклата заледени
и на балкона седна вънка.

Излѣзохъ за да го посрѣщна ;
поседнахме и заговорихме,
а долу кучето отъ двора
съ опашка ни замаха весело.

О слънцето бѣ поотслабнало,
очитѣ бѣха му похлѣтнази,
лицето му бѣ блѣдо, хладно,
устата му бѣ свита тѣжно.

Но азъ се правѣхъ че не виждамъ ;
говорѣхъ му за планинитѣ,
за облацитѣ го разпитвахъ,
и то, най-сетне, се усмихна.

Дърветата му леко кимнаха
и съсъ кокетство го погледнаха,
забравили че нѣматъ листи,
и хубостъта имъ е изчезнала.